

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оајнхаузен, Немачка), објавио је књиге песама *Пошћуни говор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свајдашњи час* (2000), *Собна митологија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино вешар* (2011), *Бићи* (2013), *У добар час* (2016), *Рагно време раја* (2018), *Докле трају свећови* (изабране песме, 2020), *Уради сам* (2021) и *Одавде се види* (2023), као и роман *Пећља* (2021). Добитник је „Бранкове награде”, Награде „Магићев шал”, „Просветине награде”, награда „Бранко Миљковић”, „Бранко Попић”, „Меша Селимовић”, „Змајеве награде”, „Мирослав Антић”, „Васко Попа”, „Владан Десница”, и др. Аутор је и двадесетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника”, два пута Награду „Невен”, Награду Змајевих дечјих игара, Награду „Душан Радовић”... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки, пољски и македонски језик. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић” за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника за поезију у часопису *Повеља*.

Маргарет Атвуд (*Margaret Atwood*; 1939, Отава, Канада), канадска списатељица. Захваљујући образованим родитељима, научила је да чита и пише са четири године. Већ је у средњој школи објављивала је песме, међутим пресудну улогу у њеном литерарном развоју одиграо је Нортроп Фрај, професор енглеског језика на колеџу који је похађала. Тада истакнути књижевни критичар, Фрај је истицао вредности занемарене канад-

ске књижевности, а у њој је препознао списатељицу која ту књижевност може подићи на још виши ниво. Подршка коју је имала у професору, убрзо је резултирала збирком песама *Double Persephone*, да би по дипломирању објавила још једну, *The Circle Game*, добивши овај пут за збирку најзначајније канадско књижевно признање, Governor's General Award. Тиме је отпочела серија награда које ће ова књижевница добијати током наредних тридесет и више година, потврђујући да је један од највећих аутора свог времена. Међу наградама су и неке од најпрестижнијих које се додељују у књижевном свету попут Букерове, Welsh Arts International и других, за романе *Слушкињина прича*, *Мацје око* и *Слеи убица*. Теме о којима пише веома су разноврсне: природа, мушко-женски односи, политичка питања, национални идентитет, историја. Радећи као уредница у једној издавачкој кући, бавила се и књижевном критиком. Иза овог ангажовања остало је врхунско дело из области есејистике названо *Ојсћанак*, својерстан поглед на рад књижевног уредника. Тренутно живи у Торонту.

Џералдин Брукс (*Geraldine Brooks*; 1955, Сиднеј, Аустралија), аустралијско-америчка новинарка и књижевница. Похађала је Колеџ Бетлехем и Универзитет у Сиднеју. Након дипломирања радила је као извештач за *The Sydney Morning Herald*. Захваљујући стипендији „Грег Шеклтон”, преселила се у САД и 1983. завршила мастер студије на Факултету за новинарство Универзитета Колумбија у Њујорку. Следеће године удала се за америчког новинара Тонија Хорвица и прешла у јудаизам. Као инострани дописник *The Wall*

Street Journal-а, извештавала је о кризама у Африци, на Балкану и Блиском истоку. Њен први роман, *Година чуда* (*Year of Wonders*, 2001), постао је међународни бестселер. Роман *Господин Марч* (*March*, 2005) освојио је Пулицерову награду. Њен роман *Чувари књиге* (*People of the Book*, 2008) истражује историју сарајевске *Xaite* и награђен је као Аустралијска књига године. Роман *Калебов ѓрелаз* (*Caleb's Crossing*, 2011) инспирисан је животом првог домороца дипломца са Харварда, док се *Тајни акорд* (*The Secret Chord*, 2015) бави историјом библијског краља Давида. Њен последњи роман, *Коњ* (*Horse*, 2022), темељи се на причи о тркачком коњу Лексингтону и постао је бестселер *The New York Times*-а.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као редовни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ѓушојисац: оћлед из имаћологије* (2003), *Чинови ѓрисвајања: од теорије ка ѓрајмајници шекспиа* (2005), *Књижевност, култура, ушојија: оћледи* (2011), *Српска ѓушојисна култура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девећ српских ћесника* (антологија, 2012), *Књижевност и оћћор* (2015), *Анаћомија робе: оћледи из крићике ѓолићичке економије* (са Алпаром Лошонцем, 2016), *Комћараћивна књижевност и култура – крићички увод* (2019) и *Кайћализам и књижевност : фрајментчи јегне (не)обичне ћовесћи* (са Алпаром Лошонцем, 2020) и *Аћмосфера краја* (2024); уредио је *Прећледи речник комћараћивне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оћворитће Јеленине ћрозоре* (1978), *Намасће, Индија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице

Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разћовори о Индији* (1989), *Прећиска Милице Сћојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусћва ћрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ћрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ћоћрази за ћлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин крућ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиоћрафија рагова о Милици Сћојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индија* (2008), *Живоћ и књижевно дело Милице Сћојадиновић Српкиње* (2010), *Сћара ћрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ћге је Чехов? – разћовори о ћрози* (2015), *Вијећнам и девећ змајева* (2016), *Крићика ћамћења* (2017), *Кубанске ћријаћешлице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички ћласови: инћервјуи* (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Петковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синћакса шичине: ћоећика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминвеј*

– *Иоеџика крајшке ѝриче* (2000) *Коресионгенција – Шокови и ликови ѝосџмодерне ѝрзе* (2000), *Вирџуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Вирџуелна књижевност II* (2007), *На женском конџиненџу* (2007) *Формаџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије* (уџбеник, *џруџа ауџора*) (2011). Живи у Новом Саду.

Славко Гордић (1941, Дабрица, Херцеговина), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Књиге прозе: *Врховни силник* (1975), *Друџо лице* (1998), *Оџиџ* (2004), *Руб* (2010), *После руба* (2020) и *Сџо дана* (дневнички записи, 2024). Књиге есеја, критика и студија: *Увидику сџиха* (1978), *Слаџање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Поезија и окружје* (1988), *Образац и чин – оџледи о роману* (1995), *Певач Бошка Пеџровића* (1998), *Оџледи о Вељку Пеџровићу* (2000), *Главни џосао* (2002), *Профили и сиџуације* (2004), *Савременост и наслеђе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Криџичке разџледнице* (2008), *Траџања и сведочења* (2011), *Оџледи о Иви Андрићу* (2013) *Сродсџива и раздаџине* (2014), *Осмаџрачница – књижевне и оџиџе џеме* (2016), *Међу својима* (2020), и *Подсећања и наџовори* (2022). Приредио је изабране песме Миодрага Павловића (1978), Стевана Тонџића (1995), Јована Јовановића Змаја (2003), изабране приповетке Вељка Петровића (2000), изабрана дела Вељка Петровића (2003), приповедачко-романсијерски сегмент изабраних дела Милана Кашанина (2003) и четири књиге изабраних дела Иве Андрића (2010–2019). Поједини есејистичко-критички текстови су му превођени на немачки, пољски, мађарски, словачки, словеначки, француски и енглески. Добио је Награду Друштва књижевника Војводине за најбољу књигу године, као и награда „Лаза Костић”, „Ђорђе Јовановић”, „Сретен Марић”, „Годор Манојловић” и „Младен Лесковац”. Добитник је Новембарске повеље Новог Сада, Награде за животно дело Друштва књижевника Војводине и Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и

главни и одговорни уредник *Лешоџиса Маџице срџске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Навал ел-Садави (1931, Кафр Тахла – 2021, Каиро, Египат), позната египатска књижевница, лекарка, политичка активисткиња и истакнута заступница женских права која је писала без страха, често суочена са казнама због своје гласности. Описана као „Симон де Бовоар из арапског света” и као „најрадикалнија египатска секуларна феминисткиња”. Почела је рано да пише. Избор кратких прича под називом *Научила сам љубав* објавила је 1957, а први роман *Дневници жене докџорке* 1960. Након тога написала је бројне романе, збирке приповедака, аутобиографске записе, студије и есеје од којих је већина о темама које се сматрају табуом у арапском свету: *Мало нежносџи*, *Жена и секс*, *Скривено Евино лице*, *Боџ умире ѝоред Нила*, *Жена на нулџој џачки*, *Смрџ бившеџ минисџтра*, *За њу нема месџа у рају*, *Одсуџан*, *Песма која кружи*, *Две жене у једној*, *Имамов ѝаг*, *Невиностџ џавола*, *Љубав у краљевсџиву наџше*, *Изисова кџи* и др. Она отворено говори о сексуалним односима између венчаних парова, деџјим браковима, инцесту, силовању и педофилији. Дипломирала је медицину на Универзитету у Каиру 1955. године и почела да ради у селу у којем је одрасла. Тамо је почела да обликује своја феминистичка опредељења која ће постати основа њеног животног деловања. Након што се из прве руке уверила о страшним физичким и психолошким проблемима које су њени пацијенти претрпели као резултат бројних патријархалних пракси, постаје предводница кампање против обрезавања женске деце, насиља у породици, религијског фундаментализма који захтева да се жене покривају, патријархалности и капитализма. Управо ју је писање о томе, почев од раних седамдесетих, довело у директан сукоб са властима које су је дуго сматрале контроверзном и опасном особом. Године 1981. затворена је због „злочина против државе”, односно критике политике председника Египта Анвара

Садата. Током боравка у затвору формирала је Удружење солидарности арапских жена, прву независну феминистичку групу у Египту. У затвору су јој били ускраћени оловка и папир, међутим то је није спречило да настави да пише користећи „тврду црну оловку за обрве” и „мали колут старог и поцепаног тоалет-папира”. Тако је написала *Мемоаре из женској зашвора*. По изласку из затвора током осамдесетих суочена је са претњама смрћу од стране исламиста и 1988. напушта земљу и одлази у САД. У Египат се враћа 1996. и наставља да објављује романе, аутобиографију, збирке прича и есеје о феминизму, ауторитаризму и погубним ефектима капитализма. Постаје глобална икона и амерички часопис *Time* је 1981. уврштава у листу „100 жена године”.

Александра Жежељ (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Добила звање научног сарадника у области језик и књижевност – наука о књижевности (2021). Објављује у националним и међународним научним зборницима и научној периодици. Самостални истраживач. Аутор је следећих књига: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и рог: њисац у мрежи шеорје* (2018), *Песник и један чиишалац: оілеги о њоезији и ѡрози Драіана Лакићевииа* (2020), *Збирка леишширова: оілеги о анілоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревии у дијалоју* (2022). Живи у Београду.

Мирослава Кадлечик (Нови Сад), бави се превођењем преко двадесет година, а у последњих десетак година усмерила се на превод са словачког на српски. Као преводитељка и титлерка, преко седам година сарађивала је са Радио-телевизијом Војводине. Објављивала је преводе у *Лешојису Мајице српске* и *Сшању сшвару*, а преводи на словачки у часопису *Vzlet*. Поред превођења је,

као новинарка, своје чланке на српском објављивала на интернет страници РТВ-а и у *Дневнику*, а текстове на словачком у часопису *Nový život и Hlas ľudu*, а од 2013. године је члан Удружења новинара Србије. Написала је сценарио за невербалну радио-драму под називом *Граница шриљења*, која је 2013. године снимљена и емитована на Радио Новом Саду у режији Слободана Говорчина.

Кристијан Карлсон Стед (*Christian Karlson Stead*, познат као *C. K. Stead*; 1932, Окланд, Нови Зеланд), новозеландски писац чија дела обухватају романе, поезију, кратке приче и књижевну критику. Један је од најпознатијих писаца Новог Зеланда и добитник је многих новозеландских и међународних признања. У Окланду је завршио основне и магистарске студије. Након што је докторирао на Универзитету у Бристолу 1961, вратио се у Окланд, где је од 1959. до 1986. предавао на тамошњем универзитету. Са позиције професора енглеског језика повукао се 1986. да би се посветио писању. Његов први роман, *Смишлов сан*, објављен је 1971. године. На основу њега снимљен је филм *Усјавани њси* (*Sleeping Dogs*) са Семом Нилом у главној улози, који је постао први новозеландски филм дистрибуисан у Сједињеним Америчким Државама. У наредне две деценије написао је низ међународно успешних романа који су преведени на многе језике и за које је освојио многе награде. Као признање за своје дело, 2007. је добио највишу новозеландску награду за животно дело, а 2015. је био проглашен за новозеландског песника лауреата за 2015–2017. Међу његовим романима издвајају се *Сви њосејшиоци на обалу* (*All Visitors Ashore*, 1984) и *Факајаја која ѡева* (*The Singing Whakarapa*, 1994). Његов најпревођењији роман је *Звао сам се Југа* (*My Name Was Judas*, 2006) који је објављен на српском језику 2013. у издању „Прометеја” из Новог Сада.

Миодраг Којадиновић (1961), српско-канадски песник, преводилац и истраживач из домена антропологије и лингвистике. Школовао се у Београду, Утрехту, Амстердаму,

Пешти и Ослу. Радио је у три амбасаде и невладиног сектору у Србији, медијима у Холандији и Канади, а од 2001. као предавач и истраживач на више универзитета у Европи и Азији; тренутно у Кантону (Гвангџоу). Објављивао је на девет језика у антологијама у Сједињеним Државама, Србији, Холандији, Русији, Макау, Енглеској, Кини, Шпанији и Црној Гори и часописима у Канади, Индији, Француској, Шкотској, Хонг Конгу, Словенији, Аустралији и Хрватској. Уредио је две антологије и превео пет књига са српског на енглески и обрнуто. У последње три године освајао је награде за прозу у САД, Енглеској, Макау, Хрватској (за подручје бивше Југославије), Србији и две у Кини, као и две награде за поезију. Учесник је неколико књижевних фестивала и добитник три резиденције за писце.

Ђорђе Кубурић (1958, Бачко Петрово Село), дипломирао је на новосадском Филозофском факултету (одсек за југословенске књижевности и светску књижевност). Објавио десет књига поезије (укључујући и *Не осћављам лејшо / s nyarat nem hagyom le* – двојезично издање у извору и преводу Илеша Фехера, 2023). Бавио се рок, филмском, позоришном и књижевном критиком. Песме су му заступљене у више антологија и панорама, и преведене на више језика. Добитник је књижевне награде „Ленкин песен” (2011). Почев од 2010. године континуирано организује и води јединствене књижевне вечери у Крупари (Бачко Душаново), где је дочекао око 120 писаца. У истом простору (са Дејаном Симоновићем) уређује Међународну књижевну колонију СКД – Крупара (од 2019). Живи у Суботици.

Врсан Лештарић (1977, Триполи), пише приче, прозу за децу и једностраничинке – драмолете на граници између приче и сценског текста. Објављује у књижевној периодици, а заступљен је и у две-три збирке кратких форми. Ради у привреди као преводилац за арапски језик. Његова прича „Ружа на ветрометини” добила је похвалу жирија на

шабачком конкурс „Лаза Лазаревић” за 2013. годину. Живи у Земуну.

Нагалија Лудошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрирала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића”) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца”). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни критичар* (2008), *О Младену Лесковцу: оиледи, чланци, њрејиска* (2011), *Књижевна оилегања Младена Лесковца над њисцима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разјоварам* (интервјуи с писцима, 2020), *Пуш смисла – одабране књижевне кришке* (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбравивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића”. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Ксенија Минчић Обрадовић (1961), дипломирала је и магистрирала на Универзитету у Новом Саду, а докторирала на Универзитету у Окланду на Новом Зеланду. Пише и објављује стручне и научне радове из области историје књиге, контактне лингвистике и превођења. Члан је Удружења преводилаца Новог Зеланда и Удружења књижевних преводилаца Србије. Објављени су јој преводи два романа: *Кристијан Карлсон Стед Звао сам се Југа* (Прометеј, 2013) и *Дебра Леви Вруће млеко* (Прометеј, 2020). Живи и ради у Београду и у Окланду на Новом Зеланду.

Мирослав Б. Митровић (1948, Београд), дипломирао је на Катедри за арапски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. С арапског је превео књиге Нагиба Махфуза *Приче из нашег квартала* (2008), *Срце ноћи* (2016), *Шайаш звезда* (2019), *Дан када је вођа убијен* (2019); приредио антологију *Скривена љубав – хомеројски мошиви у савременој арајској књижевности* (2018). Заступљен је с преводима у антологијама *Чаробни врш* (антологија светске уметничке бајке, 1999) и *Тањир њун речи* (мајстори савремене светске приче, 2012). Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије.

Светлана Младенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кураторка. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица... Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су у књигама, монографијама, каталозима, часописима, дневној штампи. Од 1997. до 2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007. до 2015. кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је АИСА, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоцијације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Као кустоскиња-сарадница радила на пројекту Павиљон Србија – Раша Тодосијевић: Светлост и тама симбола на 54. Венецијанском бијеналу. Живи у Новом Саду.

Силвија Монрос Стојаковић (1949, Буенос Ајрес, Аргентина), основну школу, гимназију и филолошке студије завршила је у Београду. Свој књижевни рад започела је 1976. године као преводилац, а до данас се огледала у монографској и критичкој есејистици, поезији и у романескној, путописној и епистолярној прози. Објавила је *Последње Корџасарове школе* (преписка са Кортасаром, 1991), *Оћедало љубави* (преписка Оље Ивањицки и Леонида Шејке, 1994), *Град над градовима* (електронски одговор Милосрдном анђелу, 2000), *Орџеина Клејсидра* (огледи

о философији Хосеа Ортеге и Гасета, 2001), *Насћавиће се...* (роман, 2002), *Ми, Салвадор Дали* (монографија, 2004), *Моја Арјенџина* (путопис, 2005), *Све у свему – збирка ћушњи* (поезија, 2006). Захваљујући истоветном познавању српског и шпанског језика, превела је у оба правца преко сто библиографских јединица, а није занемарљив ни њен пионирски допринос превођењу каталонске књижевности (Кортасар, Маријас, Р. Монтеро, Андрић, Симовић, Ковачевић и др). Живи у Београду.

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а. Живи у Београду.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Вајра зрелој бајрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над љином жићо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изгубљеног човека* (2014); есејистика – *Есеј о љумцу* (2000), *Мајстори љлавих виолина* (2017) и *Писац у оћедалу Марсела Прусџа* (2021); романи – *Суви жић књије друћова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расћуш* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галой јосћодина Ареса* (2003), *Небо је велико дујме* (2006), *Добошарски јонедељак* (2009), *Косћим на сцени дивљих ружа* (2011), *Чоколадни љрах ујаконих врајша* (2023) и *Лица несћалој романа* (2024); публицистика – *Северни ревиц белој ругара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем шорњеве* (1971, 1989), *Кловнови долазе у јогне* (1982), *Духови карџонској кофера* (2005), *Цијеле враној коња* (2007), *Жушци фијакер* (2008), *Добошарије* (2008), *Терешни воз* (2017), *Слика Едварда Мунка у кући моја брајша* (2020) и *Дан фамилијарној сликања* (2022); дечја поезија – *Све љшнице из гединој шешира* (1998) и *Мајстори љлавих виолина* (2017). Добитник је бројних

награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Алекс Паусидес (*Alex Pausides*; 1950, Енесе-нада да Мора, Куба), кубански песник и издавач. Уређивао је и покретао неколико значајних часописа. Песме су му превођене на енглески, француски, италијански, руски, немачки, шведски, чешки, румунски, португалски, вијетнамски, грчки и фарси. Добитник је више значајних домаћих и међународних признања.

Драган Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременом филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији” одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и њовесџ – Хајдегер и Хејел* (2007), *Сџраносџ бића – џрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманосџ сџраној човека* (2011), *Унуџрашње иносџрансџтво – филозофска рефлексџја романџизма* (2013), *Традиџија насџаве филозофије* (2014), *Појаве одсуџној – џрилози савременој есџеџиџици* (2016), *Једнакосџ неједнакој – феноменологија и ране авангарде* (2018), *Ничеови џрубадури* (2021), *Седам смрџних џрехова – оџлеџи из уџоредне феноменологије* (2022) и *Пеџински заокреџ* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић” Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

Павол Ранков (1964, Попрад, Словачка), словачки прозаиста и публициста. Предаје предмете из области информационог друштва, медијске комуникације и књижевне културе на Универзитету Коменског у Братислави и на Шлеском универзитету у Опави (Чешка). Аутор је четири збирке кратких прича, шест романа и великог зборника прича за децу. Његово стваралаштво обухвата широк спектар жанрова, укључујући друштвено-

-историјску фикцију смештену у средњо-европски простор двадесетог века, фантастичне и дистопијске мотиве, као и пародију. Његов најновији роман, *Клиника* (2022), дотиче се различитих аутобиографских тема. Дела су му преведена на деветнаест језика, а добитник је међународних награда попут Награде Европске уније за књижевност (2009), Награде „Angelus” (2010) и награде *Prix du livre Européen* (2020).

Јелена Савић (1995, Нови Сад), по струци је професор енглеског језика. Основне и мастер студије завршила је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Има богато искуство у подучавању енглеског језика на различитим образовним нивоима, укључујући и рад у оквиру Центра за језике Филозофског факултета у Новом Саду. Активно учествује на стручним и научним конференцијама, где представља истраживања и иновативне приступе у настави језика. Као члан Управног одбора Удружења наставника енглеског језика у Србији (ELTA), посвећена је унапређењу методологије наставе кроз примену савремених образовних пракси.

Сузан Сонтаг (*Susan Lee Sontag*; 1933, Њујорк – 2004, Њујорк), америчка списатељица, филозофкиња, редитељка и политичка активисткиња. Писала је о фотографији, култури и медијима, СИДИ и болестима, људским правима, комунизму и левој идеологији. Важи за једну од најутицајних критичарки свог времена. Дипломирала је на Универзитету у Чикагу, а мастер диплому из уметности стекла је на Харварду, где и је предавала. Такође је предавала и на колеџу Св. Ана у Оксфорду, а затим и на Сорбони. Током шездесетих година писала је за *The New York Review of Books*, *Commentary* и *Partisan Review*. Нека од њених најзначајних дела преведених и на српски су: *О фотоџрафији* (КЦБ, 2009), *Сџга и њене меџафоре* (Дечје новине, 1990), *Као свесџи уџреџнуџа у џшло* (Службени гласник, 2019), *Ако књиџе несџану...* (Clio, 2019), *Проџив иџнџерџреџиџације и груџи есеџи* (Дарма, 2023). Факултет за медије и комуникације

је 2020. објавио њен први значајан есеј *Белешке о кетју*, у коме врата уметности отвара и за обичне, апсурдне и бурлескне теме.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонашана Свифта*. Запослен је у Гимназији „*Душан Васиљев*” у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „*Јован Поповић*” из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Kikinga Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у *Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига”*. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „Улазница” (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић”, те награда „Биљана Јовановић” и „Едо Будиша”. Објавио је романе *Мршво љоље* (2010), *Сајтори* (2013), *Сребрна мајла њага* (2017), *Љубавна њесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из читања* (2014).

Марија Стојановић (1974, Београд), дипломирала је на Катедри за драматургију Факултета драмских уметности у Београду. Као драматуршкиња сарађује с бројним позориштима у Београду и другим градовима. Изведене и/или објављене су јој драме и адаптације *Пацоловац*, *Краљевско дворско америчко злош*, *Гвоздене цијеле*, *Сијурна кућа*, *Зеница ока*, *Тринаес*, *Пејшар Пан*, *Писћа за Шехерезаду*, радио-драма *Цвеће*

и неколико радио-драматизација. Ауторка је либрета за оперу *Нарцис и Ехо* Ање Ђорђевић, текста за музичко сценско дело *Тесла – шoишaлна рефлексија* и многих песама за музику савремених композиторки и композитора. Преводи с енглеског и на енглески језик, најчешће савремене драмске текстове (Стопард, Кушнер, Кримп, Кејн, Кар, Рејвенхил, Хароуер, Лабјут, Марковић, Пелевић, Србљановић и многи други), мјузикле *Чикаго* и *Кабаре* итд. Објавила је књиге песама *Дрући траг* (2004), *Ја га нисам ја* (2009) и *Мешафизички рајсферилус* (2019), као и књигу за децу *Ева и фламинјо* (2018). Ради као фриленс драматуршкиња, преводитељка и сценаристкиња. Живи у Београду.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Јуриј Худолин (1973, Љубљана), бави се писањем лепе књижевности, колумни и сценарија, као и превођењем прозе савремених хрватских, српских и црногорских аутора на словеначки језик. На Филозофском факултету у родном граду је студирао српско-хрватску књижевност и језик. Објавио је романе *Обеси* (2005), *Пасшорак* (2008), *Хогач њо жици* (2011) и *Инирид Росенфелд* (2013), књигу прича *На улици железничке станице нишћа ново* (2012), збирке колумни *Пустии ши шо* (2004), које је објављивао за медије попут *Дела*, *Дневника*, *Вечера*, *Млагине* или Телевизије Словенија, као и девет књига поезије од којих је *Ако је лаж краљ* (1991) добила Награду за најбољу прву књигу године на словеначком Сајму књиге и Награду „Славко Грум”, а *Говори жена* (2003) проглашена књигом године по избору *Playboу-а*. Прозна и песничка дела превођена су му на енглески,

чешки, мађарски, српски, хрватски, македонски и албански језик, а по часописима на тридесетак језика. Као песник и прозаиста заступљен је у бројним антологијама у Словенији и иностранству. Добитник је свих важнијих словеначких стипендија и неколико аустријских, као и стипендија „Традукија“. За ТВ Словенија написао је петнаестак сценарија, међу којима је најпознатији, те награђиван код куће и у иностранству, филм о фудбалеру Милку Ђуровском

Лойџа нам је љала на љаву (2000), а снимио је и документарни филм о најбољем словеначком фудбалеру Златку Заховичу. Тренутно је уредник у часопису *Апокалипса*, чији је суоснивач 1994, а уредник за књижевност од 1996. године. У том звању је приредио десетак антологија поезије из канона светске књижевности. Члан је Друштва словеначких писаца, Друштва словеначких преводилаца и Словеначког ПЕН центра. Живи у Љубљани.